

Foretræde for Beskæftigelsesudvalget

Mennesker med handicap har i praksis ikke mulighed for at rejse i arbejdsmæssig sammenhæng.

Vi rejser alle mere i arbejdsmæssig sammenhæng, end vi har gjort, det er indlysende i en globaliseret virkelighed. Men mennesker med handicap, som er afhængig af hjælpere, har brug for at få dækket opholds- og rejseudgifter for disse hjælpere for at kunne komme afsted, og på trods af, at der både i beskæftigelseslovgivningen og i Serviceloven er mulighed for dækning af disse omkostninger, er det i praksis umuligt, fordi dækning af disse udgifter lovgivningsmæssigt falder ned mellem to stole.

Muskelsvindfonden og Louise Druedahl vil gerne bede om foretræde for Folketingets Beskæftigelsesudvalg, så Louise kan fortælle om sine egne oplevelser med de forhindringer, der stilles i vejen for hendes karriere, og Muskelsvindfonden vil forklare, hvordan sagen er principiel. Vi bør alle have en fælles interesse i at mennesker med handicap får de samme muligheder på arbejdsmarkedet, som alle andre.

Det er det bedste for Danmark, hvis det politisk sikres, at man under uddannelse og arbejde i udlandet kan medtage den nødvendige praktiske hjælp og få dækket de nødvendige merudgifter, der er forbundet hermed.

Louise er en dygtig forsker i farmaci, i dag ansat som Post Doc på det juridiske fakultet på Københavns Universitet. Så dygtig, at hun i 2019 fik et rejsestipendium på 200.000 kroner til et forskningsophold på Harvard fra Uddannelses- og Forskningsministeriet, som ifølge ministeriet selv skal bidrage til, at talentfulde ph.d.-studerende kan få længerevarende ophold ved de allerbedste forskningsmiljøer i verden. Louise har Muskelsvind, bruger el-kørestol og har Borgerstyret, Personlig assistance-ordning (BPA) jf. Servicelovens §96 samt Personlig Assistance ordning (PA) jf. Bekendtgørelse om Kompensation til Handicappede i erhverv.

Louise søgte om dækning af hjælpers rejse- og opholdsudgifter inden for begge lovgivninger og fik afslag begge steder, begge stadfæstet i Ankestyrelsen. Den eneste grund til, at Louise kom afsted var, at hun selv dækkede omkostningerne, der følger af at have hjælpere med, blandt andet via legater og fonde.

Nu har Louise igen fået tilbudt et forskningsophold på universitetet i Seoul, og Louise har søgt om dækning af udgifterne for hjælperne. Denne gang drejer det sig om et ophold på 11 dage. Også denne gang har hun fået afslag begge steder.

Louise:

Skal det være muligt for mennesker med handicap at have ikke blot et job men en karriere på lige fod med andre? Skal det være muligt for mennesker med handicap at kunne udføre deres arbejde for en dansk arbejdsplads uanset om det er i Danmark eller udlandet på lige fod med andre?

Jeg har dokumentation fra min arbejdsgiver på, at forskningsopholdet er værdifuldt, ikke bare for mig og min karriere, men også for forskningen i min forskningsgruppe samt for Københavns Universitet, da der er tale om vigtige, strategiske samarbejdspartnere.

Jeg får afslag under PA-ordningen, fordi mit behov for hjælp i arbejdsmæssig sammenhæng, 8 timer bevilget pr. uge er begrænset, set i forhold til mit samlede behov for praktisk hjælp/personlig pleje som er 24 timer i døgnet. PA-ordningen forholder sig ikke til det samlede behov, og jobcentret vurderer derfor, at jeg kan ansætte lokale hjælpere, og at udgifterne ved at medbringe egne hjælpere er for høje, set i forhold til PA ordningens karakter.

Jeg får afslag under BPA-ordningen i Serviceloven, fordi der her kun er hjemmel til at dække opholds- og rejseudgifter for hjælpere ved ferier i udlandet, i max 14 dage, og kun én gang om året. Det medfører en situation, som i praksis gør det umuligt for mig at tage af sted:

For det første er det urealistisk at antage, at arbejdsgivere planlægger og tilbyder arbejdsrelaterede rejser i så lang tid i forvejen, at jeg og andre kan nå at gennemgå hele processen med ansøgning, sagsbehandling, afslag og eventuel behandling i Ankestyrelsen. Sagsbehandlingstiden er så lang, at det reelt ikke kan lade sig gøre.

For det andet er mine personlige hjælpere oplært både i forhold til praktisk hjælp både arbejdsmæssigt og privat, - herunder personlig pleje samt overvågning i forhold til min respiration, og det er derfor lige så urealistisk at antage, at jeg ville kunne gennemføre en rejse til udlandet uden hjælp til respiration, bagage, indkvartering, toiletbesøg osv., og først derefter ansætte hjælpere lokalt, som kan varetage mine personlige, praktiske, arbejdsmæssige og respiratoriske behov, mens jeg er der.

For det tredje har jeg en kontraktlig forpligtelse over for de hjælpere jeg har, både til Personlig assistance i erhverv og i BPA-ordningen, som jeg ikke bare kan "sætte på hold", mens jeg er afsted.

Muskelsvindfonden bakker Louise op

Fra officiel side ønsker man, at danske forskere dygtiggør sig i udlandet og vender hjem med den nye viden – blot ikke, hvis de har et handicap. Det er i hvert fald den oplevelse, Louise Druedahl sidder tilbage med. Ikke alene er det diskrimination af mennesker med handicap, det er også stik imod regeringens egen ambition om dansk forskning i international topklasse. Det er samtidig et paradoks, at Uddannelses- og forskningsministeriet gerne investerer 200.000 i Louises talent og karriere, men kommunal praksis og huller i lovgivninger i 2 andre ministerier forhindrer, at hun kan komme afsted. Louise falder ned mellem to stole, og derfor bør man kigge på lovgivningen, så danske forskere og andre lønmodtagere med handicap kan tage midlertidigt ophold i udlandet i forbindelse med arbejde – ligesom alle andre.